

Sygn. akt V U 950/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: ***SSO Barbara Odelska***

Protokolant: st.sekr.sądowy Agnieszka Leśniak

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2013r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z odwołania D. D.

od decyzji ***Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.***

z dnia 31 sierpnia 2012 r., znak(...)

o rentę

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu D. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres dwóch lat od 1 sierpnia 2012r.

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego

I. UZASADNIENIE

Ubezpieczony D. D. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 31 sierpnia 2012 roku, znak (...), domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu podniósł, że wydana decyzja jest dla niego krzywdząca i wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc że po przeprowadzeniu badań lekarskich i analizie dokumentacji medycznej lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2012 roku, a po wniesieniu przez ubezpieczonego sprzeciwu, również komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 1 sierpnia 2012 roku orzekli, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony D. D., lat 43, urodzony (...), bez zawodu wyuczonego, zawód wykonywany piekarz, spawacz, nie pracuje od 2009 roku.

W okresie od 29 lipca 2010 roku do 31 lipca 2012 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 28 czerwca 2012 roku złożył ponowny wniosek o rentę.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 23 lipca 2012 roku rozpoznał u ubezpieczonego astmę oskrzelową dobrze kontrolowaną, przewlekłe wirusowe zapalenie oskrzeli typu B klinicznie i biochemicznie nieaktywne, przepuklinę rozworu przełykowego przepony i stan po cholecystektomii i orzekł, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Ubezpieczony wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2012 roku orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Zaskarżoną decyzją odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: akta rentowe: decyzja k.99-100, wniosek k.102, zaskarżona decyzja k.115, akta dokumentacji lekarskiej: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 6 maja 2011 roku k.9, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 1 czerwca 2011 roku k. 21

Sąd ustalając, czy stan zdrowia skarżącego świadczy o tym, że jest on niezdolny do pracy częściowo lub całkowicie z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych o specjalnościach: chirurg , neurolog, pulmonolog oraz chorób zakaźnych.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia chirurgiczne tj. stan po laparoskopowym usunięciu pęcherzyka żółciowego nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy. Również przewlekłe zapalenie wątroby typu B oraz przepuklina rozworu przełykowego nie ograniczają zdolności ubezpieczonego do pracy.

Schorzenia pulmonologiczne pod postacią astmy oskrzelowej niekontrolowanej czynią ubezpieczonego częściowo niezdolnym do pracy od 1 sierpnia 2012 roku na okres 2 lat.

Astma na którą choruje ubezpieczony ma zmienny przebieg, niekontrolowany. Wyniki badań spirometrycznych wskazują parametry od prawidłowych do obturacji dużego stopnia, potwierdzając niekontrolowany przebieg astmy oskrzelowej. Ubezpieczony utracił zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami tj. piekarza i spawacza. Nie może on wykonywać pracy w narażeniu na pyły , dymy i lotne substancje chemiczne .

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia neurologiczne tj. nieznaczne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez uszkodzenia układu nerwowego nie ograniczają u ubezpieczonego zdolności do pracy.

Dowód: opinia sądowno – lekarska z dnia 28 listopada 2012 r. k. 23 verte, opinia sądowno – lekarska z dnia 5 lutego 2013 r. k. 40-41 as, opinia sądowno – lekarska z dnia 21 marca 2013 r. k. 51 as

Zarzuty do opinii złożył organ rentowy podnosząc, że ubezpieczony jest zdolny do pracy bez potrzeby przekwalifikowania , ponieważ nie posiada wyuczonego zawodu /vide pismo k.58/ . Zgodził się jednak z biegłym, że ubezpieczony nie może pracować w narażeniu na pyły, dymy itp.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego D. D. zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczony jest nadal tj. od dnia 1 sierpnia 2012 roku niezdolny do pracy częściowo lub całkowicie. Spełnianie przez ubezpieczonego pozostałych określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. 2009r., Nr 153, poz. 1227) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści §6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na powyższą okoliczność, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu chirurgii, pulmonologii, neurologii i chorób zakaźnych jako odpowiednich ze względu na schorzenia ubezpieczonego. Z punktu widzenia chirurgicznego, neurologicznego i chorób zakaźnych D. D. nie jest niezdolny do pracy.

Z przyczyn pulmonologicznych ubezpieczony jest zaś częściowo niezdolny do pracy od 1 sierpnia 2012 roku na okres dwóch lat. Sąd podzielił w tym przedmiocie stanowisko biegłego pulmonologa, który wyjaśnił, że astma na którą choruje ubezpieczony ma zmienny, niekontrolowany przebieg. Potwierdzają to parametry wyników badań spirometrycznych, które wahają się od prawidłowych do obturacji dużego stopnia.

Za decydującą dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w ocenie Sądu należało uznać opinię biegłego pulmonologa i Sąd podzielił ją w całej rozciągłości, uznając jej wnioski, jak i uzasadnienie za przekonujące, należycie uzasadnione, obiektywne. Opinia w/w biegłego jest logiczna. Biegły powołując argumenty medyczne, wyjaśnił dlaczego stan zdrowia ubezpieczonego powoduje częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat, wskazując że ubezpieczony może wykonywać inną pracę po przekwalifikowaniu. Sąd stwierdził, iż opinia została wydana przez biegłego o specjalności adekwatnej do schorzeń wskazanych przez D. D., po wnikliwym, wszechstronnym badaniu, rozważeniu dokumentacji medycznej z przebiegu dotychczasowego leczenia i odebraniu wywiadu medycznego, w sposób rzeczowy i kompetentny, a nadto zawiera jasne, logiczne i przekonujące wnioski i twierdzenia oraz uzasadnienie zgodne z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłego. Rzetelności opinii biegłego, która jest podstawą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie podważyły zarzuty organu rentowego w których podkreślił że ubezpieczony jest zdolny do pracy bez potrzeby przekwalifikowania, albowiem nie posiada wyuczonego zawodu. Pozwany negując wnioski opinii biegłego pulmonologa powołał się na brak wyuczonego zawodu, jednakże pominął fakt, że o prawie do renty decyduje niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, a nie wyuczonym zawodem.

Wyjaśnienie treści pojęcia pracy zgodnej poziomem posiadanych kwalifikacji wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (wiedzy i umiejętności faktycznych wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) wyrok SN z 14.03.2006r I UK 159/05 niepublikowany.

Skoro ubezpieczony przez większość życia zawodowego wykonywał zawód spawacza i piekarza, przeciwwskazanie do wykonywania obu zawodów z uwagi na narażenie na pyły, dymy i lotne substancje chemiczne oznacza, że utracił zdolność do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

W tym kontekście w ocenie Sądu zarzuty organu rentowego stanowiły one jedynie polemikę z opinią biegłego sądowego ograniczoną do powołania się i powielenia stanowiska Komisji Lekarskiej ZUS odnośnie stanu zdrowia ubezpieczonego i jego zdolności do pracy. W ocenie Sądu w utrwalonej praktyce orzeczniczej sądów przyjęto, iż strona, która zamierza skutecznie podważyć wartość dowodową opinii biegłego sądowego winna przytoczyć rzeczowe argumenty, uzasadniające jej twierdzenia. Strona, która chce zakwestionować wnioski wyrażone w opiniach winna przedstawiać konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. Odnosząc się do wniosku obu stron o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych wskazać należy, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, nie publikowany).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania - wyrok z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela stanowisko wyrażone w powyższych orzeczeniach i nie znajdując podstaw do powołania kolejnych biegłych oddalił wnioski.

W tym stanie rzeczy, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu D. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres dwóch lat od 1 sierpnia 2012 roku o czym orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Mając na uwadze dyspozycję art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd, w punkcie II wyroku, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieprzyznanie prawa do świadczenia, albowiem ustalenie czy ubezpieczony jest zdolny do pracy wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego.